

redegørelsens initiativer vil ikke komme disse mennesker til gode.

Familie- og forbrugerministeren fortsætter sine patetiske forsøg på at få ingenting til at se ud af altting med diverse informationskampagner og frivillige ordninger. Det vil i bedste fald hjælpe de bedst stillede danskere, der i forvejen har fokus på sundhed hos sig selv og deres børn.

Vis mig lige de socialt dårligt stillede forældre, der har overskud til at etablere måltidsordninger i vuggestuen, sætte sig ind i kostpyramiden eller læse i fine brochurer om, at frugt er sundt. Mon ikke de har rigeligt at gøre med at holde styr på deres eget liv?

Hvis vi skal ændre på uligheden i sundheden, er vi nødt til at møde folk der, hvor de er, og vi er først og fremmest nødt til at fokusere på børnene. Stort set alle børn, uanset deres sociale status, går jo i daginstitutioner og skoler det meste af deres vågne tid. Hvis ministeren bare var en lille bitte smule ambitiøs, så havde han lagt ud med at etablere sunde, gerne økologiske, måltidsordninger i alle skoler og daginstitutioner. Så kunne han lade forældre med friplads få maden til børnene gratis og lade det velstillede flertal af forældre betale selv.

Hvad kan vi bruge det til, at ministeren skriver, at han ønsker, at børn så vidt muligt i løbet af få år kan købe mad i skoler og daginstitutioner? Det fås vist ikke svagere.

Han kunne have foreslået sin undervisningsminister at indføre en times motion om dagen til alle skolebørn og afsætte puljer til bedre idrætsfaciliteter og idrætsundervisning. Han kunne sætte sig i spidsen for et krav om en fælles obligatorisk EU-mærkning af fødevarer. Han kunne tage initiativ til forpligtende forhandlinger med forbrugerorganisationerne og fødevarerindustrien i EU om at ophøre med markedsføring af usunde fødevarer med en slet skjult trussel om lovgivning, hvis industrien ikke tager sig sammen. Han kunne bremse tilladelser til at oprette store butikcentre, som tager livet af de små butikker i de små samfund og efterlader fødevarerørkner, hvor den eneste sunde fødevarer, man kan købe i miles omkreds, er et runkent æble på tankstationen. Han kunne fremme økologien, ikke mindst fordi ministeriets egen forskning viser, at økologi er en vigtig og motiverende faktor for mange forældre og fremmer sundere kost i daginstitutionerne. I stedet er økologiske fødevarer fravalgt i stort set alle initiativer fra ministeriet, og sådan kunne jeg blive ved.

Ministeren er også på vildspor, når det gælder berigelse af fødevarer samt fødevarerforskning. Regeringen burde lægge kraftig afstand til berigelse af fødevarer. Sagen er jo, at al forskning viser, at den almindelige dansker hverken mangler mineraler eller vitaminer i sin kost. Det er et knæfald for fødevarerindustrien, når ministeren i sin redegørelse understreger, at berigede fødevarer rummer store udviklingspotentialer.

Ja, det er da muligt, at industrien med intelligent markedsføring kan manipulere nervøse mennesker til at tro, at de har behov for berigede fødevarer, og på den måde generere en efterspørgsel, men det strider mod fakta. Og jeg synes, det er pinligt, at familie- og forbrugerministeren har ladet sig overbevise af de store kapitalinteresser.

Når det gælder fødevarerforskningen, har ministeren med sin anbefaling af Danmarks Fødevarerforsknings fusion med DTU gjort sig skyldig i at bryde frivillighedsprincippet. Selv om bestyrelsen for Danmarks Fødevarerforskning anbefalede, at fødevarerforskningen fulgte med Landbohøjskolen og Det Farmaceutiske Universitet til Københavns Universitet, så sendte familie- og forbrugerministeren fødevarerforskningen til DTU. Og nu er fødevarerforskningen spredt for alle vinde, i stedet for at man har samlet kræfterne, som Børstingudvalget lagde op til.

Den indflydelse, som forbrugerne bl.a. via bestyrelsesposter har haft på prioriteringen af forskning, er nu erstattet af gode, solide industriinteresser. Nu skal vi nemlig have mere forskning i fødevarerprodukter i stedet for i fødevarerens sikkerhed. Nu skal vi have fokus på fødevarertransportørens interesser i stedet for eksempelvis på konsekvenserne for befolkningens sundhed af mange nye tilsætningsstoffer og ingredienser.

Nu skal vi bruge offentlige forskningsmidler på de forskningsopgaver, som burde ligge i virksomhedernes egne udviklingsafdelinger, i stedet for at bruge penge på den nødvendige fødevarerforskning i sundhed og ernæring, som ingen virksomheder vil bruge penge på.

Det er tydeligvis ikke regeringens vigtigste minister, der her fremlægger sin fødevarerpolitiske redegørelse. Det er tydeligvis heller ikke fødevarerpolitikken i et forbrugerpolitisk perspektiv, der optager den nuværende regering. Det er derimod en svækket minister, der piper sine svage pip foran en døv finansministers lukkede dør. Der er intet, der tyder på, at døren bliver åbnet, og der er intet, der tyder på, at regeringens